

Sygn. akt I C 121/14

WYROK

W (...)

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSR Adam Mitkiewicz

Protokolant: Dominika Smolska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

B. K.

przeciwko Bankowi (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powódki B. K. na rzecz pozwanego Banku (...) S.A. w W. kwotę 617 (sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 121/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 października 2013 roku powódka B. K. wniosła przeciwko pozwanemu Bank (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 4.200 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu / k. 1-2/.

Na rozprawie w dniu 13 marca 2014 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu / k. 48/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny i zważył, co następuje:

Na podstawie uchwał: nr 4 Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Banku (...) S.A. z dnia 27 kwietnia 2007 roku w sprawie integracji Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K., realizowanej w drodze podziału Banku (...) S.A. przez przeniesienie części majątku Banku (...) S.A. w postaci zorganizowanej części przedsiębiorstwa na Bank (...) S.A. oraz nr (...) Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Banku (...) S.A. z dnia 27 kwietnia 2007 roku w sprawie integracji Banku (...) S.A. z siedzibą w K. z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. realizowanej w drodze podziału Banku (...) S.A. przez przeniesienie części majątku Banku (...) S.A. w postaci zorganizowanej części przedsiębiorstwa na Bank (...) S.A. – doszło do podziału przez przeniesienie części majątku Banku (...) S.A. na Bank (...) (podział przez wydzielenie, zgodnie z art. 529 § 1 pkt 4 ksh) / k. – 22-44 odpis pełny z rejestru przedsiębiorców /.

Zgodnie z wyciągiem z rachunku karty kredytowej za okres: 16 sierpnia 2013 r. – 15 września 2013 r. B. K. miała wpłacić zaległość w kwocie 16,77 zł. na rachunek nr (...). Wysokość przyznanego limitu wynosiła kwotę 4.200 zł. /k. 18 – wyciąg/.

W toku niniejszego procesu powódka domagała się zwrotu kwoty 4.200 zł. tytułem odszkodowania, odpowiadającej wielkości debetu na karcie kredytowej. Jej zdaniem jeżeli nastąpiła fuzja banków, to również dotyczyło to przejścia wszelkich obowiązków, w tym dostępnego jej limitu. Powódka podniosła, że bank zachował się w stosunku do niej złośliwie bowiem nie udostępnił jej informacji, że zamyka wobec niej produkt. Dodała, że ma żal wobec pozwanego Banku o poziom obsługi klienta, tj. m.in., że od 2008 roku nie otrzymywała zmian tabel opłat i prowizji. Nadto powódka podniosła, że jej zdaniem, aby Bank (...) mógł przejąć umowy zawarte przez nią z Bankiem (...) powinien mieć jej zgodę. Powódka wyjaśniła, iż w przypadku fuzji nie powinna była zauważyć zmian w poziomie obsługi. Podniosła, iż gdy była klientką Banku (...) było nie do przyjęcia aby bank pozostawiał pisma klienta bez rozpoznania, a w taki sposób postępuje pozwany / k. 50-51 – zeznania powódki B. K./.

Wobec sprecyzowania przez powódkę, iż dochodzi odszkodowania od Banku (...) S.A., należało zgłoszone przez nią roszczenie rozpatrzyć przez pryzmat przepisów art. 415 k.c. i art. 471 k.c.

W myśl pierwszego z przepisów kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia (art. 415 k.c.).

Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą.

W ocenie Sądu powyższy przepis nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, z uwagi na nie zaistnienie przesłanek określonych w tym przepisie. Nie sposób bowiem twierdzić, iż obniżenie jakości obsługi klientów w pozwanym banku stanowiło bezprawne zachowanie i tym samym było przyczyną uszczerbku w majątku powódki w kwocie 4.200 zł. Niezadowolenie B. K. z poziomu obsługi klientów w (...) S.A. nie przesądzało bowiem o ocenie postępowania banku w kategoriach czynu niedozwolonego.

Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.).

Dla stwierdzenia istnienia związku przyczynowego nie wystarcza więc jakiegokolwiek powiązanie przyczynowe między zachowaniem poszkodowanego a powstaniem lub zwiększeniem szkody, gdyż musi to być związek przyczynowy normalny w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2008 r., IV CSK 127/08, M. Praw. 2009, nr 19, s. (...)). Innymi słowy adekwatne są „normalne” następstwa działania i zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wszystkie inne zaś są „nieadekwatne”. Oznacza to, że z grupy wszelkich możliwych skutków danego zdarzenia znaczenie mają (i rodzą odpowiedzialność odszkodowawczą, gdy spełnione zostaną pozostałe przesłanki) tylko te, które stanowią normalne następstwa danego działania i zaniechania, a więc tylko niektóre ze wszystkich możliwych skutków danego zdarzenia.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu, brak w rozpoznawanej sprawie podstaw do stwierdzenia, iż typowym, normalnym następstwem obniżenia poziomu obsługi klienta jest szkoda w rozmiarze odpowiadającym limitowi w karcie kredytowej.

Podkreślenia wymaga, iż powódka, nie podniosła żadnych merytorycznych zarzutów co do wykonania umowy łączącej ją z (...) S.A., której stroną po przeniesieniu części majątku stał się bank (...) S.A. Jej zastrzeżenia dotyczyły wyłącznie jakości czy też poziomu świadczonych usług.

Artykuł 415 k.c. znajduje zastosowanie, gdy odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną z winy sprawcy lub z winy osoby odpowiedzialnej za szkodę nie jest oparta na innych przepisach, w szczególności gdy między stronami nie istniał żaden stosunek obligacyjny lub gdy sprawca szkody naruszył nakaz lub zakaz obowiązujący go niezależnie od łączącego

strony stosunku zobowiązaniowego (wyrok SA w Gdańsku z dnia 21 maja 2013 roku, sygn. akt V ACa 218/13, opubl. Lex nr 1356519).

W świetle powyższego z uwagi na łączącą strony procesy umowę o kartę kredytową, podnieść należy, iż powódka nie wykazała, aby pozwany nie wywiązał się w jakikolwiek sposób z jej warunków.

Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 471 k.c.).

Odpowiedzialność kontraktowa nie ogranicza się jedynie do poszczególnych, wskazanych w kodeksie cywilnym postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, takich jak niemożliwość świadczenia (art. 475), opóźnienie, zwłoka (art. 476-482), lecz dotyczy każdego, nawet najdrobniejszego naruszenia zobowiązania, bez względu na okoliczność, na czym owo naruszenie polega. Każda więc rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Z kolei wyróżnienie przez ustawodawcę naruszeń zobowiązań w wymienionych powyżej postaciach uzasadnione jest odrębnymi skutkami w zakresie odpowiedzialności kontraktowej (zob. W. Popiołek (w:) Kodeks..., s. 35; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 317 i n.; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 845).

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego. Odpowiedzialność kontraktowa dłużnika powstaje, jeżeli spełnione zostaną następujące przesłanki: 1) szkoda wierzyciela w postaci uszczerbku majątkowego; 2) szkoda musi być spowodowana niewykonaniem lub nienależyte wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika; 3) związek przyczynowy między faktem nienależytego lub niewykonania zobowiązania a poniesioną szkodą.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie zostało wykazane przez powódkę aby pozwany nie wykonał bądź nienależyte wykonał łączącą ich umowę. Gdyby nawet uznać twierdzenia powódki co do nagannego zachowania pracowników pozwanego banku w porównaniu do pracowników Banku (...), to stwierdzić należałoby, że brak związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pracowników a szkodą w rozmiarze 4.200 zł., wyklucza odpowiedzialność pozwanego również na gruncie przepisu art. 471 k.c.

W tym stanie rzeczy, wobec braku zaistnienia przesłanek zarówno z przepisów art. 415 k.c., jak i art. 471 k.c., które przewidują obowiązek odszkodowawczy, Sąd orzekł o oddaleniu wytoczonego powództwa w całości, jako bezzasadnego w świetle okoliczności faktycznych przytoczonych przez powódkę.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349).

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

z./ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powódce.